

Sygn. akt II UK 236/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku P.T. reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego B.T.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 12 czerwca 2019 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 12 lutego 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. przyznaje radcy prawnemu D.Z. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 lutego 2018 r., III Ua [...] Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację P.T. (skarżący) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego B.T., wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 6 września 2017 r., IV U [...], oddalającego odwołanie skarżącego reprezentowanego przez przedstawicielkę ustawową od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 18 września 2016 r., w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności i wskazania konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub

pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł skarżący, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego co do celowości rozpatrywania przez sądy odwołań od orzeczeń Wojewódzkich Zespołów do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności (WZON), skoro sądy otwarcie stwierdzają, że nie mogą wprowadzić zmian do orzeczeń WZON, co powoduje bezcelowość prowadzenia dwuinstancyjnego postępowania sądowego. Ponadto skarżący podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt utrzymania w mocy oczywiście nieprawidłowego, zdaniem skarżącego, orzeczenia WZON.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotne zagadnienie prawne jako przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno bezpośrednio wynikać z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., III UK 161/10, LEX nr 1663708), powinno dotyczyć przepisów ujętych w podstawach skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 października 2012 r., III PK 28/12, LEX nr 1619794), a jego rozstrzygnięcie powinno mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 marca 2011 r., II PK 10/11, LEX nr 1646567; z 27 marca 2008 r., III UK 123/07, LEX nr 461719 oraz z 18 stycznia 2008 r., II PK 276/07, LEX nr 442723). Zwraca się ponadto uwagę, że problem przedstawiony jako istotne zagadnienie prawne nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa (postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909 i z 16 marca 2009 r., III UK 91/08, LEX nr 707910) ani sprowadzać się do

wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy.

W przedmiotowej sprawie zagadnienie prawne nie zostało oparte na treści żadnego przepisu, podobnie jak podnoszona przez skarżącego oczywista zasadność.

Co więcej, w toku postępowania Sądy obu instancji przeprowadziły szereg czynności zmierzających do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy neurologa, psychiatry i okulisty oraz - w wyniku złożenia przez przedstawicielkę ustawową skarżącego uwag do opinii - kolejny dowód z opinii biegłych lekarza neurologa i psychiatry, innych niż wyjadający pierwotną opinię. Sąd Okręgowy dodatkowo rozważył możliwość uwzględnienia w rozpoznawanej sprawie orzeczenia o ubezwłasnowolnieniu skarżącego, stwierdzając, że nie może ono podważać prawidłowości ustaleń wynikających z opinii biegłych. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy uznaje, że sytuacja skarżącego została wnikliwie przeanalizowana w postępowaniu sądowym. Żaden z Sądów nie wyraził przy tym poglądu prawnego, na tle którego skarżący próbował sformułować zagadnienie prawne.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.